

Εφιάλτης στην Downing Street

του Gabriel Levy¹

“Ο Μπόρις Τζόνσον μπορεί να γίνει πιο ακραίος καθώς τα προβλήματά του συσσωρεύονται. Τώρα έχει μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αλλά τα θεμελιώδη προβλήματα με τη στρατηγική του για το Brexit – από τη σκοπιά του κεφαλαίου – εξακολουθούν να παραμένουν: ο βοράς της Ιρλανδίας η Σκωτία, η οικονομία”.

Μέχρι που είδα το exit roll από τις κοινοβουλευτικές εκλογές στο Ηνωμένο Βασίλειο το απόγευμα της Πέμπτης, διατηρούσα μια ελπίδα ότι θα υπήρχε ένα κοινοβούλιο χωρίς πλειοψηφία, που είτε θα οδηγούσε τον Μπόρις Τζόνσον να “σπαρταρά” πάλι κάτω από μια πλειοψηφία της αντιπολίτευσης είτε θα οδηγούσε σε έναν συνασπισμό υπό τους Εργατικούς είτε σε μια κυβέρνηση μειοψηφίας.

Δεν ήμουν ο μόνος. Οι δημοσκοπήσεις ήταν πολύ οριακές και εκατομμύρια άνθρωποι έδιναν, τουλάχιστον, την εντύπωση ότι ήταν αναποφάσιστοι μέχρι την τελευταία στιγμή.

Αυτό δεν συνέβη. Υποστήκαμε μια ήττα. Εδώ είναι μερικές σκέψεις σχετικά μ’ αυτήν.

1. Ο ξενοφοβικός λαϊκισμός του Μπόρις Τζόνσον δούλεψε

Προφανώς υπήρχαν πολλοί λόγοι που οι ψηφοφόροι από την εργατική τάξη είτε ψήφισαν υπέρ των Τόρις είτε δεν πήγαν να ψηφίσουν Εργατικούς. Αλλά είναι εξίσου καθαρό ότι εν μέσω φόβου και απόγνωσης, που έχουν προκαλέσει τα χρόνια των πολιτικών λιτότητας, τα στάνταρ του βιωτικού επιπέδου που διαρκώς χειροτερεύουν και η ανεργία, η δαιμονοποίηση από τους Τόρις των “ξένων” (από την ηπειρωτική Ευρώπη, μετανάστες, Μουσουλμάνοι κοκ.) είχε μια απήχηση. Ας μην προσπαθήσουμε να προσποιηθούμε κάτι άλλο.

Το σύνθημα “*Get Brexit Done*” (“Πραγματοποιήστε το Brexit”) ήταν το τελευταίο σε μια σειρά που δεν περιλαμβάνει μόνο το “*Take Back Control*” (“Να πάρουμε πίσω τον έλεγχο”) αλλά και το “*Lock Her Up*”² (“Κλειδώστε την”) του Ντόναλντ Τραμπ και το “*Build That Wall*” (“Χτίστε το Τείχος”).

Τρεις μέρες πριν τις εκλογές, ο Τζόνσον επέστρεψε στην καρδιά του μηνύματός του για το Brexit, παραπονούμενος ότι οι υπήκοοι των άλλων χωρών της ΕΕ “μεταχειρίζονται βασικά το ΗΒ σαν να είναι μέρος της δικής τους χώρας”· ότι δεν υπήρχε “απολύτως κανένας έλεγχος” πάνω σ’ αυτό το αίσχος.

Νομίζω ότι μέρος της πολιτικής επιτυχίας του Τζόνσον έγκειτο στην σύνδεση του “*Get Brexit Done*” με την αντίληψη ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν η “βούληση του λαού”. Φίλοι οι οποίοι ψηφοθηρούσαν υπέρ των Εργατικών έλεγαν πώς υποστηρικτές της παραμονής στην ΕΕ [*Remainers*] έλεγαν ότι – αν και ήταν πολύ λυπημένοι και ανησυχούσαν στην σκέψη ενός ΗΒ που εγκαταλείπει την Ευρώπη – πίστευαν ότι ένα δεύτερο δημοψήφισμα θα ήταν κάπως αντιδημοκρατικό.

Αυτοί οι φίλοι ανέφεραν επίσης μια κόπωση με το “όλο πράγμα του Brexit” – αντανακλώντας, και πάλι, την επιτυχία της ισχυρής εκστρατείας της δεξιάς και των ΜΜΕ που παρουσίαζαν το Brexit σαν

1 Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://libcom.org/news/nightmare-downing-street-16122019>.

2 Στμ. Σύνθημα των οπαδών του Τραμπ κατά της Χίλαρυ Κλίντον στην εκστρατεία για τις προεδρικές εκλογές το 2016.

ένα απλό καθήκον, που ματαιωνόταν από ένα αποκρουστικό Κοινοβούλιο. “Το Κοινοβούλιο εναντίον του λαού”.

2. Ο Τζόνσον μπορεί να γίνει πιο ακραίος καθώς συσσωρεύονται τα προβλήματά του

Δεν με πείθει το επιχείρημα ότι τώρα που ο Τζόνσον έχει μια μεγάλη πλειοψηφία στο Κοινοβούλιο μπορεί να χαλαρώσει τους δεσμούς του με τη δεξιά πτέρυγα (European Research Group, κλπ.), και να αποκαλυφθεί ως ένα φιλελεύθερος, για-όλο-το-έθνος Τόρις.

Καταρχάς, δεν είναι ένας πολιτικός αρχών ή ιδεολογίας. Συγκρίνετέ τον με την Μάργκαρετ Θάτσερ, την τελευταίο πρωθυπουργό των Τόρυδων που μετατόπισε με θεμελιώδη τρόπο την πολιτική κατάσταση στο ΗΒ. Αυτή πίστευε σε πράγματα: την ανάγκη να συντρίβουν τα συνδικάτα· τη νεοφιλελεύθερη οικονομία· ότι “δεν υπάρχει κάτι τέτοιο όπως η κοινωνία”. Αυτές οι πεποιθήσεις υποκινούσαν τις πράξεις της.

Ο Τζόνσον δεν είναι το ίδιο. Όποια φιλελεύθερα πράγματα μπορεί να είπτε ως δήμαρχος του Λονδίνου, μετά την εκστρατεία του δημοψηφίσματος για το Brexit [η ατζέντα του καθορίζεται από τον Dominic Cummings](#), το ERG και την ακροδεξιά. Στον βαθμό που έχει μια ιδεολογία, αυτή διαμορφώνεται από αυτή την Αγγλική εθνικιστική πτέρυγα του Συντηρητισμού. Και δεν είναι ότι ο Τζόνσον έχει οποιοδήποτε πρόβλημα να αγκαλιάσει αυτή την ιδεολογία: όλοι έχουμε ακούσει τις ατάκες του που φανερώνουν ρατσισμό, Ισλαμοφοβία και περιφρόνηση για την εργατική τάξη.

Επιπλέον, επειδή ο Τζόνσον έχει τώρα μια κοινοβουλευτική πλειοψηφία, τα θεμελιώδη προβλήματα με την στρατηγική του για το Brexit - από τη σκοπιά του κεφαλαίου - εξακολουθούν να παραμένουν.

Πρώτον, ο βοράς της Ιρλανδίας. Η κύρια τροπολογία που εισήγαγε ο Τζόνσον στην συμφωνία για το Brexit με την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα τελωνειακό σύνορο ανάμεσα στη Βόρεια Ιρλανδία και το υπόλοιπο του ΗΒ, που η Τερέζα Μέι δεν αποδεχόταν. Όταν ο Τζόνσον λέει ότι δεν θα υπάρχουν έλεγχοι, [λέει και πάλι ψέμματα](#).

Οι έξι κομητείες - όπου το τοπικό κοινοβούλιο³ είναι κλειστό εδώ και σχεδόν τρία χρόνια, και στις οποίες τα φιλο-ΕΕ κόμματα πήραν σχεδόν διπλάσιες ψήφους από τους Δημοκράτες Ενωσιακούς⁴ την τελευταία εβδομάδα, και όπου το εμπόριο με τον νότο ανθίζει - ξεγλιστράνε από τον έλεγχο της Βρετανίας, Για όλους εμάς που είμαστε αντίθετοι με την αυτοκρατορική κληρονομιά της Βρετανίας αυτά είναι καλά νέα. Αλλά δεν έχουμε δει ακόμα πώς θα αντιμετωπίσει το κόμμα των Τόρυδων την αυξανόμενη απειλή της ιρλανδικής ενότητας.

Δεύτερον, η Σκωτία. Οι Τόρυδες κατέστησαν σαφές το Σαββατοκύριακο ότι δεν θα συναινούσαν στην απαίτηση των Σκωτσέζων εθνικιστών για ένα δεύτερο δημοψήφισμα. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Υποθέτοντας ότι το ΗΒ εγκαταλείπει την ΕΕ στις 31 Ιανουαρίου, ο λαός της Σκωτίας θα βρεθεί να κουβαλά το οικονομικό βάρος μιας πολιτικής με την οποία δεν έχουν συμφωνήσει.

Θα κινηθούν προς ένα κίνημα ανεξαρτησίας κατά το παράδειγμα της Καταλωνίας; Θα υπάρξει οργάνωση πάνω σε ταξικές γραμμές; Ο χρόνος θα δείξει. Όπως και να εξελιχθούν τα πράγματα, αυτό θα αποτελέσει μια μείζονα πρόκληση για την κυβέρνηση.

3 Στμ. Στο πρωτότυπο: *devolved parliament*. *Devolution* ονομάζεται η εκχώρηση αρμοδιοτήτων και εξουσιών από την κεντρική κυβέρνηση ενός κυρίαρχου κράτους σε ένα υπο-εθνικό επίπεδο, για παράδειγμα περιφερειακό ή τοπικό. Αυτό σημαίνει ότι οι τοπικές περιοχές αποκτούν έναν μεγαλύτερο βαθμό αυτονομίας χωρίς όμως την ομοσπονδιοποίηση του κράτους. Είναι ο τρόπος που στο Ηνωμένο Βασίλειο η κεντρική κυβέρνηση έχει επιλέξει για την παραχώρηση σχετικής αυτονομίας στα συνιστώσα μέρη του Ηνωμένου Βασιλείου πλην της Αγγλίας, δηλαδή τη Σκωτία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία, ενώ αυτό το καθεστώς έχει θεσπιστεί και για το Λονδίνο.

4 Στμ. *Democratic Unionists*: Το *Δημοκρατικό Ενωτικό Κόμμα (Democratic Unionist Party)* είναι το μεγαλύτερο πολιτικό κόμμα στη Βόρεια Ιρλανδία και μαζί με το [Ενωτικό Κόμμα του Άλστερ](#), είναι τα δύο μεγαλύτερα κόμματα της Ιρλανδίας που τάσσονται υπέρ της παραμονής της Βόρειας Ιρλανδίας στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Τρίτον, η οικονομία. Ο Michael Gove λέει ότι θα γίνει διαπραγμάτευση για μια εμπορική συμφωνία με την ΕΕ μέχρι το τέλος του 2020. Α, ώστε έτσι; *Μέσα σε λίγες ώρες από το εκλογικό αποτέλεσμα της Πέμπτης*, ο Γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν είπε ότι “μια πολύ φιλόδοξη συμφωνία” θα απαιτούσε και μια “πολύ φιλόδοξη κανονιστική σύγκλιση” – το αντίθετο από αυτό που θέλουν ο Johnson και ο Gove. Η Άγκελα Μέρκελ, η Γερμανίδα καγκελάριας, είπε ότι το ΗΒ θα είναι “ένας ανταγωνιστής στην πόρτα μας, τώρα που δεν είναι πλέον ενσωματωμένο στην εσωτερική αγορά”.

Καθώς ο Τζόνσον προεδρεύει σε ένα ΗΒ σε πτωτική πορεία, αντιμέτωπο με επιθετικούς καπιταλιστές ανταγωνιστές και μια οικονομία που χτυπιέται άγρια από το Brexit – και δεμένη με τα δεσμά των ίδιων των υποσχέσεών του για δαπάνες – ο ίδιος θα επιτεθεί [lash out].

Η πρόκληση είναι η οργάνωση και οικοδόμηση κινημάτων που θα μπορέσουν να αντισταθούν και να απαντήσουν αποτελεσματικά.

3. Οι αιτίες της ήττας των Εργατικών πάνε δεκαετίες πίσω

Φυσικά, οι άμεσες αιτίες της εκλογικής ήττας των Εργατικών συμπεριελάμβαναν το πολιτικό αδιέξοδο του Brexit. Ακόμα κι έτσι, η μεγάλη αποτυχία των Εργατικών, κατά την άποψή μου, δεν είναι η φετινή χρονιά αλλά η διετία 2016-2017.

Οι Εργατικοί δεν αμφισβήτησαν τη βάση του δημοψηφίσματος του Ιουνίου του 2016· δεν επέμειναν ότι είχε έναν συμβουλευτικό μόνο ρόλο· και “δεσμεύτηκαν να σεβαστούν το αποτέλεσμα” χωρίς να τονίσουν τις συνέπειες. Τον Φεβρουάριο του 2017, τα τρία τέταρτα του κοινοβουλευτικού Εργατικού Κόμματος ψήφισαν για την ενεργοποίηση του Άρθρου 50⁵, προσυπογράφοντας έτσι πχ. την ιδέα ότι το ζήτημα των συνόρων με την Ιρλανδία θα εφαινανιζόταν ως διά μαγείας.

Οι περισσότεροι βουλευτές του Εργατικού Κόμματος συντάχθηκαν λοιπόν με τους Τόρυδες στην συνθηκολόγηση με τον μύθο του Nigel Farage ότι το δημοψήφισμα ήταν “η θέληση του λαού”. Δεν άφησαν περιθώριο στους εαυτούς τους να προτείνουν μια αντιστροφή της διαδικασίας. Η άποψή μου δεν είναι ότι οι Εργατικοί θα έπρεπε να αγνοήσουν το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, αλλά ότι αποδεχόμενοι, καταρχάς, ότι το τόσο πολύπλοκο ζήτημα της σχέσης του ΗΒ με την Ευρώπη θα μπορούσε να λυθεί με αυτό – που, όπως έχουμε δει, δεν μπορούσε – επέτρεψαν στην σταυροφορία αυτή της “θέλησης του λαού” να αποκτήσει ορμή [gather steam].

Από τη στιγμή που οι Εργατικοί εγκλωβίστηκαν στην τρέλα του Φεύγουμε/Μένουμε, ήταν πια πολύ αργά. Έχοντας αποδεχτεί τη γελοία λογική του δημοψηφίσματος, η μόνη διέξοδος από αυτό το μπέρδεμα των Μέι/Τζόνσον που θα μπορούσαν να προτείνουν ήταν...ένα άλλο δημοψήφισμα.

Αλλά μια πολύ πιο σημαντική αιτία της ήττας των Εργατικών – η αποσύνδεση των Εργατικών από τη βάση των ψηφοφόρων τους στην εργατική τάξη και η παρακμή των οργανώσεων μέσα από τις οποίες αυτή η σύνδεση διαμεσολαβούνταν – ξεδιπλώθηκε σε πολύ μεγαλύτερες χρονικές κλίμακες.

Οι ηχηρές εκλογικές νίκες των Εργατικών το 1945 και το 1964 χτίστηκαν πάνω σε δεκαετίες οργάνωσης στους χώρους δουλειάς και στις κοινότητες. Στις περιοχές της εργατικής τάξης, το Εργατικό Κόμμα ήταν στενά συνδεδεμένο με τα συνδικάτα, συλλόγους, ενώσεις ενοικιαστών· εμπλεκόταν σε ένα ευρύ φάσμα πολιτικής και κοινοτικής δραστηριότητας.

Καθώς ο θατσερισμός επιτέθηκε άγρια στην εργατική τάξη τη δεκαετία του 1980, οι δεσμοί αυτοί εξασθένησαν. Οι σχέσεις άλλαξαν. Το εργατικό κίνημα πέρασε σε παρακμή· η σοσιαλδημοκρατία σαν μια μορφή κοινωνικού ελέγχου παρήκμασε. Στη δεκαετία του 1990, ο Μπλερισμός μετέτρεψε το Εργατικό Κόμμα σε έναν εκλογικό μηχανισμό όλο και πιο απόμακρο από αυτή τη βάση. Όπως έγραψε και ο Aditya Chakraborty *σ' αυτό το εμβριθές άρθρο* το Σαββατοκύριακο:

5 Στμ. Αναφέρεται στο Άρθρο 50 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θεσπίστηκε με τη Συνθήκη της Λισσαβόνας την 1η Δεκεμβρίου του 2009 και με το οποίο εισήχθη για πρώτη φορά μια διαδικασία για την εκούσια αποχώρηση ενός κράτους-μέλους από την ΕΕ. Η κυβέρνηση του ΗΒ, υπό την Τερέζα Μέι, επικαλέστηκε το Άρθρο 50 στις 29 Μαρτίου 2017 ώστε να ξεκινήσει και τυπικά η διαδικασία του Brexit.

Παράθεση:

Ενώ οι μεγαλόσχημοι του κόμματος έβαλαν το εκτόπισμά τους, οι ανθρακωρύχοι και οι εργοστασιακοί εργάτες, οι εργάτες της χαλυβουργίας και οι εργάτες στα ναυπηγεία εξαφανίστηκαν. Μαζί τους εξαφανίστηκε και η κουλτούρα του Εργατικού Κόμματος: οι επιθετικοί επόπτες των συνδικάτων⁶, οι αυτοοργανωμένες ενώσεις, οι περισσότερες από τις τοπικές εφημερίδες.

Ο κυνισμός απέναντι στους πολιτικούς γενικά, και τους πολιτικούς των Εργατικών πιο συγκεκριμένα, ενισχύθηκε στις περιοχές της εργατικής τάξης που εγκαταλείφθηκαν από τον Μπλερ και οι οποίες, στη συνέχεια, ληλατήθηκαν από την οικονομική κρίση του 2008-2009.

Πήρε χρόνο για να “περάσει” αυτή η διαδικασία στα εκλογικά αποτελέσματα. Πρώτα ήρθε η Σκωτία. Στο [δημοψήφισμα του 2014 για την ανεξαρτησία](#), οι Εργατικοί κάλεσαν σε ψήφο υπέρ της Ένωσης. Στις γενικές εκλογές του 2015, το Εργατικό Κόμμα σαρώθηκε από τη Σκωτία: οι Σκωτσέζοι Εθνικιστές πήραν 56 έδρες, σε σύγκριση με τις έξι του 2010 – και μετατράπηκαν από τους “Tartan Tories”, που όλοι τους θεωρούσαν, σε κάποιο είδος σοσιαλδημοκρατών εθνικιστών.

Αυτή η μετατόπιση, που ήρθε πριν από το δημοψήφισμα του 2016 για το Brexit, έκανε σχεδόν αδύνατο για τους Εργατικούς να κερδίσουν μια απόλυτη πλειοψηφία στο Κοινοβούλιο.

Στον βορρά της Αγγλίας, δεν υπάρχει κόμμα που να μπορεί να εκτοπίσει τους Εργατικούς όπως έκανε το *S'NP*. Αυτές οι ψήφοι που πήγαν στους Τόρυδες αυτή τη φορά περιμένουν εκεί να τις διεκδικήσει κάποιος στο μέλλον.

4. Δεν έχει να κάνει με τον Jeremy Corbyn

Φίλοι που έκαναν προεκλογικό αγώνα για τους Εργατικούς – και που ήταν στο πλευρό του Corbyn εναντίον της δεξιάς πτέρυγας των Εργατικών – είπαν ότι οι ψηφοφόροι δεν πείστηκαν από αυτόν. Ο κόσμος “δεν τον είδε ως έναν ισχυρό ηγέτη”· η θέση του σχετικά με το Brexit μπέρδεψε τον κόσμο· “δεν τον εμπιστεύτηκαν”.

Για να το ξεκαθαρίσουμε αυτό, ίσως αξίζει να διαχωρίσουμε τον πραγματικό Jeremy Corbyn από το τέρας “Jeremy Corbyn” που δημιούργησε η δεξιά πτέρυγα των Εργατικών και τα ΜΜΕ. Ο πραγματικός Jeremy Corbyn, όπως όλοι μας, είναι πολύπλοκος: ένας αριστεριστής με αρχές, που αγωνίστηκε ενάντια στο ρεύμα για δεκαετίες, αγκαλιάζοντας σκοπούς ενάντια στον ρατσισμό και υπέρ της κοινωνικής δικαιοσύνης πολύ πριν αυτού γίνουν δημοφιλείς και ο οποίος, επίσης, όπως και αρκετοί άλλοι από τη γενιά του, επηρεάστηκαν έντονα από τον Σταλινισμό και πιθανόν, ως αποτέλεσμα αυτού, υιοθέτησαν απόψεις πχ. σχετικά με τη Συρία τις οποίες βρίσκω απεχθείς.

Ήταν, επίσης, πάντα σε μια πολύ μικρή μειοψηφία στην κοινοβουλευτική ομάδα των Εργατικών. Τα περιθώρια ελιγμών που είχε [ήταν πάντα πολύ περιορισμένα](#) – και υποθέτω ότι: (1) η κριτική από την αριστερή πτέρυγα των Εργατικών για το τι “έπρεπε να είχε κάνει” (που συνήθως σημαίνει την στροφή στη συγκεκριμένη πολιτική αυτού που ασκεί την κριτική) θα ενταθεί τώρα, και (2) μεγάλο μέρος αυτής της κριτικής θα χάσει την ουσία. Από την άλλη πλευρά, το τέρας “Jeremy Corbyn”, που δημιουργήθηκε από τη δεξιά πτέρυγα των Εργατικών και τα ΜΜΕ, έκανε τη δουλειά του, με ένα χωρίς προηγούμενο κυνήγι μαγισσών για μια μεγάλη χρονική περίοδο.

Όταν ψηφοφόροι μου είπαν ότι δεν εμπιστεύονται τον Corbyn, ή ότι δεν μπορούν να τον καταλάβουν, επρόκειτο γι’ αυτό το τέρας που μιλούσαν ή τον πραγματικό Corbyn; Το τέρας ήταν εκεί. Αλλά εκεί ήταν και ο πραγματικός Corbyn, πιστεύω, ιδιαίτερα επειδή ερμήνευε αυτό το “καινούριο

⁶ Στμ. Στο πρωτότυπο: *bolshy* (από το *bolshevik*) *union stewards*.

⁷ Στμ. *SNP*, *Σκωτσέζικο Εθνικό Κόμμα* (*Scottish National Party*), εθνικιστικό, σοσιαλδημοκρατικό κόμμα στη Σκωτία που υποστηρίζει την ανεξαρτησία της Σκωτίας εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με βάση τις πρόσφατες εκλογές του Δεκεμβρίου στο ΗΒ αποτελεί την τρίτη πολιτική δύναμη στο ΗΒ (και πρώτη στη Σκωτία) πίσω από το κόμμα των Συντηρητικών και τους Εργατικούς.

είδος πολιτικής του” ως κάτι που όχι μόνο απέφευγε την προσωπική κακομεταχείριση αλλά επίσης (προφανώς) απέφευγε και τις πολλές ευθείες επιθέσεις στους Τόρυδες πολιτικούς, οι οποίοι, βέβαια, τις άξιζαν. Στην τηλεόραση φάνηκε σαν έναν ηλικιωμένο που θα έπρεπε καλλίτερα να ήταν στον “κλήρο” του, γιατί αυτό είναι μέρος αυτού που ο ίδιος ήταν.

Τι να κάνουμε, λοιπόν, τώρα; Ένα πράγμα είναι ξεδιαλέξουμε από αυτό το “καινούριο είδος πολιτικής”, που ήταν τόσο ελπιδοφόρο και έφερε, τα τελευταία πέντε χρόνια, στο Εργατικό Κόμμα τόσες χιλιάδες νέους, και κάποιους όχι τόσο νέους, ανθρώπους.

Κατά παράδοχο τρόπο, μερικά από τα πράγματα που έκαναν στα μάτια των δεξιών του Εργατικού Κόμματος τον Corbyn ένα “παθητικό” – η άρνησή του για προεδρικού τύπου ψέμματα και προσέγκυση της προσοχής, η ικανότητά του (τόσο ασυνήθιστη μεταξύ πολιτικών) να λέει μια πρόταση σαν να την εννοεί – είναι αυτά που τον έκαναν δημοφιλή ανάμεσα στα νεαρά μέλη των Εργατικών καταρχήν. Το να είναι κανείς “εκλέξιμος” δεν είναι πάντα το ίδιο με το να κάνει αυτά που πρέπει για την οικοδόμηση ενός κινήματος. Αλλά η εμπιστοσύνη, πιστεύω, είναι κάτι διαφορετικό: ως κίνημα, δεν έχουμε τίποτα χωρίς την εμπιστοσύνη των κοινοτήτων στις οποίες ζούμε.

Ας ξανασκεφτούμε αυτό το “καινούριο είδος πολιτικής”, ας κρατήσουμε την ανθρωπιά, την σύνδεση με τα κοινωνικά κινήματα, τις ριζοσπαστικές κοινωνικές και περιβαλλοντικές πολιτικές και ας απορρίψουμε ό,τι απέτυχε – πολλά από τα οποία, υποψιάζομαι, μπορεί να έχουν να κάνουμε περισσότερο με την κοινοβουλευτική ομάδα του Εργατικού Κόμματος συνολικά.

Αυτό, για μένα, δεν αφορά μόνο το Εργατικό Κόμμα (του οποίου δεν είμαι μέλος). Αν και οι εκλογές μπορεί να είναι σημαντικές – και αυτές οι τελευταίες είχαν την αίσθηση ότι είναι πολύ σημαντικές – είναι μόνο ένας από τους τρόπους με τους οποίους αλλάζει ο κόσμος. Η ανάπτυξη των κοινωνικών κινήματων, η συνένωση των δράσεων για το κλίμα με αυτές για την κοινωνική δικαιοσύνη, η διαμόρφωση του διεθνισμού στην πράξη, η ανάδυση νέων μορφών εργατικής οργάνωσης - επειδή εκείνες οι παλιές μορφές με τις οποίες οι Εργατικού συνήθιζαν να συνδέονται πρέπει να ξεπεραστούν, όχι να επαναληφθούν – όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά.

GL, 16 Δεκεμβρίου 2019